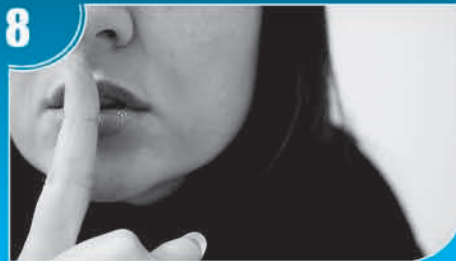

Зрозумій час своїх відвідин

Ефективне мовчання

Висока напруга слова

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

БОГ Є ЛЮБОВ!

ГРУДЕНЬ 2014

Навіщо приходити на БОГОСЛУЖІННЯ?

Щоб змінити своє ставлення до богослужіння, важливо усвідомити той факт, що місце, де збираються віруючі, – святе, адже тут присутній Сам Господь. Необхідно «зняти взуття», як це зробив Мойсей біля палаючого куща, залишити за стінами Дому молитви всю метушню, дозволити Господу очистити серце і йти на зустріч з Ним. Тоді Ісус творить чудеса, зціляючи і наш дух, і тіло, зміцнюючи нас у вірі й наповнюючи наші серця Святим Духом.

Володимир Боровий

1964 року на радянських екранах з'явився комедійний фільм «Ласкаво просимо, або Стороннім вхід заборонений», наповнений соціальною сатирою на радянську систему, де були показані всі її «перегини» в епізодах з життя піонерського табору. Один з героїв фільму час від часу з'являвся в кадрі із сачком для метеликів і говорив одну й ту саму фразу: «Хлопці, а що ви тут робите?» Ці слова мали спонукати глядачів задуматися, що вони роблять у цій країні. З таким запитанням Господь звернувся до віруючих людей за часів пророка Ісаї. З ним Він звертається й до нас, християн XXI століття.

Навіщо приходити на богослужіння?

Читаючи книгу пророка Ісаї, ми дізнаємося, що Бог не дорікав Своїм дітям за те, що вони не ходять на богослужіння. Навпаки, богослужіння в храмі були людними. Однак ось що говорить пророк, передаючи слова Господа: «Нащо Мені многота ваших жертв? говорить Господь. Наситився Я цілопаленнями баранів і жиром ситих телят, а крові биків та овець і козлів не жадаю! Як приходите ви, щоб явитися перед обличчям Моїм, хто жадає того з руки вашої, щоб топтали подвір'я Мої?» (Ісаї 1:11, 12).

По суті, лунає запитання: «Що ви тут робите? Для чого ви топчете Мої подвір'я?»

Навіщо ми приходимо на богослужіння? Це запитання не менш актуальне й сьогодні, бо стосується наших мотивів: що спонукає нас приходити (або не приходити) в Дім Божий? У багатьох християнських країнах Європи храми порожні. У чу-

дових соборах, Домах молитви люди відсутні, незважаючи на те, що вони вважають себе віруючими.

Храми спустошуються, багато християн воліють дивитися богослужіння по телебаченню. Люди втрачають живе братнє спілкування, сидючи на самоті перед екраном. Одна з проблем сучасного християнства — це так звана «релігійна міграція»: люди шукають не братнього спілкування, а «зірку-проповідника», вибираючи, куди піти, кого послухати, замість того щоб приходити в храм, споглядати Бога й поклонятися Йому. Богослужіння втрачає свою духовну цінність у свідомості людей. Воно сприймається не як духовний досвід, а як розвага. Це свідчить про те, що ми — «раби» телебачення. Приходячи додому, ми, втомлені, вмикаємо телевизор, щоб розслабитися й відпочити, бо день був важким.

Підсвідомо люди сприймають так само і богослужіння: вони приходять

у церкву, щоб відпочити, розслабитися, бажаючи розваг. Таке сприйняття формує певне ставлення до богослужіння, і людина випускає з уваги духовну сутність служіння в храмі.

У чому це проявляється? У тому, як часто люди відвідують церкву. В одній країні, де, згідно з даними статистики, 70 % громадян — християни, учені провели дослідження, які показали, що регулярно богослужіння відвідувало лише 10 %. Інші з'являлися у своїх церквах тільки двічі на рік — на Різдво та Великдень. Ось такий результат негативних змін у свідомості віруючої людини.

Те, що богослужіння втрачають свою привабливість, можна визначити не тільки за частотою відвідувань, але й за тим, коли ми на них приходимо. Якщо я на годину-півтори запізнююся на служіння, це показник того, наскільки я його ціную: воно для мене неважливе. Це свідчить про стан мого серця. Уявіть собі си-

туацію: юнак познайомився з дівчиною, взяв номер її телефону, домовився про побачення й спізнівся. Для юнака це катастрофа, він розуміє: другого шансу дівчина йому не дасть, побачивши, що він запізнівся на перше ж побачення. Чи можна таке допустити? Ні, він прийде на побачення завчасно. Цим хлопець покаже дівчині, що поважає її й цінує спілкування з нею. Що ж бачить Господь, коли християни запізняються на годину-півтори на богослужіння? Тільки те, наскільки для них неважлива зустріч з Ним.

Богослужіння часто сприймаються як якийсь духовний супермаркет з величезним вибором продуктів. Головна дійова особа тут – покупець, який вибирає те, що забажає. Часто й ставлення віруючих людей до богослужіння схоже на покупки в релігійному супермаркеті: куди хочу, туди піду, що хочу, те й буду дивитися, кого хочу, того буду слухати. І незважаючи на великий вибір духовних «продуктів», які покликані задовольнити наші потреби, ми все одно не отримуємо того, що найбільш необхідне й важливе для нас. Та й сама наша поведінка в Домі молитви свідчить про те, що ми не цінуємо надану нам можливість поклонитися Господу в храмі, серед одновірців, і тому все, що відбувається на богослужінні, не торкається ні нашого розуму, ні серця. Ставлення до богослужіння – це такий собі лакмусовий папірець духовності християнина. Ми можемо читати Біблію вдома, молитися, але якщо нам не хочеться йти до церкви,

то в наших відносинах з Господом не все гаразд. Адже той, хто належить Богові, прагне об'єднатися з Божим народом.

Порівнюючи ставлення біблійних героїв і сучасних християн до богослужіння, ми бачимо, наскільки велика різниця між ними. Погляньте на Ісуса. Ми вважаємо себе надто завантаженими й наприкінці тижня, відчувачи втому, думаємо, що зовсім не маємо сил, тому нам краще не йти на богослужіння, а залишитися вдома й відпочити. Однак Біблія повідомляє про те, що Ісус трудився щодня з ранку до вечора. Люди юрбою йшли до Нього. Він проповідував, виганяв бісів, зціляв безліч хворих, переходячи з однієї місцевості в іншу, годував голодних, протистояв нападкам фарисеїв і книжників. Христос не мав «де голови прихилити» (Матв. 8:20). Це було дуже велике навантаження, і Він втрачав фізичні сили. Щодня Ісус рано-вранці йшов у пустельні місця, щоб помолитися Отцеві. І щосуботи за Своєю звичкою, навчений цього з дитинства, Божий Син ішов у синагогу на богослужіння (див. Луки 4:16, 31), хоча там були люди, які ненавиділи Його й навіть хотіли вбити.

Читаючи псалми Давида, ми бачимо те захоплення, яке він відчував, прямуючи у храм на богослужіння: «Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!» (Псал. 22:6). У чому він бачить добро, де знаходить щастя й душевний спокій? У домі Господньому він бажає перебува-

ти довгі часи. В іншому місці Давид говорить: «Одного прошу я від Господа, буду жадати того, – щоб я міг пробувати в Господньому домі по всі дні свого життя, щоб я міг оглядати Господню приємність і в храмі Його пробувати!» (Псал. 27:4). Бути з Богом – найбільше бажання Давида, і тому він прагнув у Його дім. Ще в одному псалмі ми читаємо про почуття, які мав цар під час відвідування храму: «Я радів, як казали мені: “Ходімо до дому Господнього!”» (Псал. 122:1). Чи йдемо ми й наші діти в дім Господній з такою ж радістю, як Давид? Чому він так туди прагнув? Можливо, там було багато освічених проповідників, які говорили прекрасні проповіді й глибоко досліджували складні богословські питання? А можливо, там звучали цікаві дитячі історії й гарні твори у виконанні музичних колективів? Ні! Щотижневі богослужіння були наповнені жертвоприношеннями, коли заколювалися ягнята, лилася кров... У чому ж Давид бачив красу, якщо, не будучи левитом, навіть не міг увійти у Святе святих, де перебувала слава Господня? Він своєю вірою осягав служіння спасіння від гріхів і смерті; у смерті невинних ягнят він бачив страждання й смерть майбутнього Спасителя, Бога, Котрий прощає гріхи. І хоча Давид докладав великих зусиль, щоб майбутній храм, який побудує його син Соломон, був чудово оздобленим і щоб служіння в ньому супроводжувалися співом хору левитів, все ж таки він не наголошував на зовнішній красі Дому Божого. Він серцем споглядав славу Господню й заради зустрічі з Творцем прагнув у Його Дім. В обрядах, у формі богослужіння Давид бачив можливість спілкуватися з Богом: «Увійду я до дому Твого з цілопаленнями, обіти свої Тобі виплачу ті, що їх вимовили мої губи» (Псал. 66:13, 14). Головний мотив, що спонукав Давида йти до храму, – усвідомлення того, що він іде до Бога.

І хоча зараз храму, побудованого колись Соломоном, не існує, богослужіння, під час якого віруючі разом поклоняються Творцеві – у Домі молитви, на природі, – не втратило своєї актуальності. У чому полягає його цінність? «Слово Христове не-

Ігор Вовк

Яка різниця між необхідністю та перевагою? Відвідування нами церкви є необхідністю чи перевагою? Якщо для нас сьогодні Христос, Його Слово та відвідування церкви є необхідністю, то завтра, коли ми опинимося в складній ситуації, Господь виявиться великою перевагою.

Усприятливий час ми мало цінуємо Христа, Святе Письмо, Церкву. Якщо ми дотримуємося християнських принципів у повсякденному житті, то цим свідчимо усьому світу, що Ісус Христос справді приходив на нашу землю, залишив нам зразок того, яким має бути наше життя як християн. Водночас те, що ми суботнього дня, залишаючи всі свої буденні справи, приходимо до церкви, свідчить не лише про те, що християни на землі є, але й про те, що Христос має Церкву Останку. Тому будемо ставитися до Церкви, до богослужінь як до необхідності в нашому житті та продовжувати заявляти, що в Христа є не просто розпорошений по світу народ, а Церква.

Що цінує кожна людина на землі? Життя? Здоров'я? По-різному. Сьогодні кожен, незалежно від соціального статусу, віку, статі, освіти, цінує краще, що в нього є. Якщо для нас найкраще – Христос, то ми будемо цінувати Його, якщо Слово Боже, то будемо дорожити Словом Божим.

З віком наш світогляд змінюється. Молодь іноді починає мудрувати, зрілі – наставляти інших, звертатися до їхнього сумління. Та сьогодні ми поміркуємо про переосмислення.

У чому різниця між мудруванням та переосмисленням, наставництвом і переосмисленням, зверненням до сумління і переосмисленням? Останнє – це особлива форма усвідомлен-

ЗРОЗУМІЙ ЧАС СВОЇХ ВІДВІДИН

**«Як прийде Людський Син,
то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:7, 8).**

ня, коли залишаєшся сам на сам із собою таким, який ти є насправді, і сам на сам з Богом. Через усе, що відбувається сьогодні у світі, із Церквою, з нами як з народом Божим, Господь намагається підвести нас до особливого стану усвідомлення, що зветься переосмисленням. Якщо людина цього не пережила, це означає, що в неї все гаразд, вона просто не помічає або не хоче помічати якісь проблеми. Якщо християнин у своєму духовному житті не переживає етапи переосмислення, що це означає? Нам усім необхідно вийти на новий рівень сприйняття Святого Письма, ставлення до Церкви, до Христа, один до одного. Це і є станом переосмислення. Навіть Бог не може через силу привести людину зі світу до Церкви, якщо в ній не розпочнеться процес переосмислення.

Розглянемо два приклади з Біблії, щоб зрозуміти, як і для чого Бог нама-

гається привести людину в цей стан. Перший приклад – це жителі Содому та Гомори. «А люди содомські були дуже злі та грішні перед Господом» (Бут. 13:13). Ми знаємо хронологію подій: Ісус Христос з двома ангелами відвідав Аврама, а потім два ангели відвідали Содом (див. розділи 18, 19). Але вже в 13-му розділі згадується народ розбещений і грішний. Далі описується низка подій, через які Бог намагається привести цей народ до переосмислення. Яким чином? 14-й розділ розповідає нам, що кілька царів прийшли завоювати ту землю. Цар содомський також зібрав тисячні війська декількох царів: п'ять проти чотирьох. Бій був недовгим, і нападники забрали усіх содомських жінок, дітей, худобу, майно, крім кількох людей, що втекли в гори, і царів Содому та Гомори, які потрапили до смоляної ями. Тобто Бог залишив двох керівни-

ків, які були відповідальні за моральне розбещення своїх народів, на волі, хоч і в смолянній ямі. Зодягнені в царські шати, але брудні й безпорадні, вони були позбавлені пошани й усіх царських привілеїв. І навіть вибравшись із ями, вони були б ніким і нічим без армії, без народу. То була найкраща підстава для переосмислення. Їм було це необхідно, тому Господь подарував їм таку можливість, що мала стати для них перевагою.

Нам слід переосмислити своє життя вже зараз, доки ще не пізно, а не тоді, коли Христос прийде на хмарах небесних. Добре, коли Бог приводить нас до переосмислення не таким шляхом, як царів Содому та Гомори. Краще вчасно відгукнутися на вплив Святого Духа, читаючи біблійні історії та роблячи правильні висновки.

Отже, обидва царі все-таки вибралися з ями, побувши якийсь час у стані переосмислення. У цей час Бог благословляє Свого друга Аврама, і той лише з 318 воїнами наздоганяє ворожу армію і відбирає усіх чоловіків, жінок і дітей, узятих в полон, усе майно і повертає назад. Побачивши свій народ, який повертався додому на чолі з Аврамом, «цар Содому вийшов назустріч йому» (Бут. 14:17). Було б логічно, якби Мойсей описав тут зустріч і розмову Аврама з царем Содому. Однак картина різко змінюється: раптом народ замовкає, натовп розступається, цар відступає назад, і всі, зокрема й обидва царі, бачать, що «Мелхиседек, цар Салиму, виніс хліб та вино. А він був священник Бога Всевишнього. І поблагословив він його та й промовив: “Благословенний Аврам від Бога Всевишнього, що створив небо й землю”» (Бут. 14:18, 19). Цар содомський чує, що є Володар неба й землі. Далі читаємо слова Мелхиседека – найбільш загадкової особи в Біблії: «“І благословенний Бог Всевишній, що видав у руки твої ворогів твоїх”. І Аврам дав йому десятину зо всього» (в. 20). До царя Содому, який вів беззаконний, нечестивий спосіб життя, про чий народ написано, що він був дуже злий і грішний, Бог не посилав одразу ангелів-губителів, але через ситуацію, що склалася, намагається привести їх до переосмислення.

Далі написано, що цар забирає народ і повертається до свого міста. Здавалося б, того ж дня він мав, усвідомивши, що зробив для них Бог, відкрити це людям, покаятися і залишити злі справи. Та цього не сталося. І з того часу, коли Бог відвідав їх, яскраво виявивши Свої діла та закликавши до переосмислення, хоч вони і не скористалися цим, почалося страшне незворотне падіння в прірву гріха й розбещення. Господь так хотів спасти цей народ! Та вони не захотіли.

Звернімося до іншої історії. Коли Ісус «наблизився і побачив місто (Єрусалим), то заплакав над ним» (Луки 19:41). То були останні дні перебування Христа на землі, коли Він проводив ночі в пустельних місцях,

Господь етап за етапом веде нас, змінює наше ставлення до інших людей, різних речей і життєвих ситуацій. Рано чи пізно всі люди на землі переживуть цей стан переосмислення.

підносячи до Отця Свого Небесного молитви про народ і Єрусалим. Читаємо історію далі. Ісус, плачучи над містом, промовляє: «Якби ти зрозуміло хоч у цей день, що потрібне для твого миру!» (в. 42). Іншими словами, Христос звертається до народу, який мав тисячолітню історію, отримував благословення Божого захисту під час єгипетських кар, спасіння від переслідування ворожих колісниць, благословення Божої присутності у вигляді стовпів вогню та хмари в пустелі, нагодування манною, перемоги над рогами, і нагадує, що Він був з ними і благословляв їх щодня. Проте вони не бачили і не цінували цього. І тепер Ісус просить, щоб вони хоч би цього дня пізнали час, коли Бог їх відвідав. Далі Христос крізь сльози продовжує: «Бо прийдуть на тебе дні – і твої вороги оточать тебе валом, візьмуть тебе в облогу, тіснитимуть тебе звідусіль, поб'ють тебе й твоїх дітей у тобі, не залишать каменя на камені в тобі, бо не зрозуміло ти часу своїх відвідин!» (Луки 19:43, 44).

Наскільки життєво важливо відчувати і розуміти, коли нас відвідує Бог і приходити в стан переосмислення! Знаючи краще перебувати в цьому стані у сприятливий час, не чекаючи нещастя і тяжких випробувань. Сьогодні ми не в смолянній ямі. Ми досліджуємо Святе Письмо, аналізуємо своє життя й відзначаємо, як Бог нас відвідував і відвідує. У цей час Він може привести нас до стану переосмислення і приготування до життя вічного. Господь етап за етапом веде нас, змінює наше ставлення до інших людей, різних речей і життєвих ситуацій. Рано чи пізно кожен з нас переживе цей стан переосмислення. Тільки одні скажуть: «Це наш Бог, що на Нього ми мали надію!» (Ісаї 25:9), а інші проситимуть, щоб гори впали на них і схвалили від Божого лиця (див. Об'явл. 6:15-16).

Сьогодні для кожного з нас ще продовжується час благодаті завдяки служінню Ісуса Христа в Небесному святيليщі. Він щодня благословляє і прощає нас, чекаючи, що ми ухопимось «за надію, що перед нами, ми, котрі знайшли захист, мали велику втіху. Вона, мов якір для душі, міцний і надійний, що входить усередину, за внутрішню завісу, куди, як предтеча, увійшов задля нас Ісус, ставши навіки Первосвященником за чином Мелхиседека» (Євр. 6:18-20). Тому всім нам щодня необхідно входити у Святе святих, за завісу, бачити, як Христос відкриває Книгу життя, молиться і заступається за кожного з нас, бажаючи привести в стан переосмислення, коли ми будемо відгукватися на кожні Його відвідини. І Господь радітиме, коли ми щодня розумітимемо, що потрібно для нашого спасіння.

«То хіба Бог не захистить вибраних Своїх, що кличуть до Нього день і ніч? Чи буде Він зволікати щодо них? Кажу вам: Він оборонить їх негайно! Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:7, 8). Сьогодні якість віри вибраних має змінитися. Тому нам потрібно в молитві благодати Господа благословити людей, чії імена будуть відкриті перед Ним для виправдання, послати їм Духа Святого, щоб вони хоча б цього дня пізнали, що є за порукою їхнього спасіння. Саме до такого стану нашого серця, особливого стану усвідомлення та переосмислення спонукає Христос.

ХОРОШИЙ ВИБІР –

Морріс Венден

«Тож не роблю те добре, яке хочу, але те не добре, яке не хочу, – те роблю» (Римл. 7:19).

неправильне здійснення

Припустимо, я вирішив стати великим співаком. Я орендував концертний зал і в усіх газетах розмістив оголошення: «Приходьте на концерт». У мене хороше бажання: я прагну співати. У моєму виборі не було нічого поганого. Настав час концерту, зібралося багато людей, я виходжу на сцену, піаніст грає вступ. Я відкриваю рот. Досі мною керувало тільки бажання, а зараз мені потрібно втілити його в життя. А як це зробити – я не знаю. Мій голос видає хрипкі, незрозумілі звуки, і під глузливі вигуки й знущання юрби я змушений піти зі сцени. Я зробив вибір бути великим співаком, але не втілив його.

Припустимо, я прагну жити християнським життям. Нічого поганого в цьому немає. Я зважую, як це можна здійснити, і потім роблю першу спробу. Та незважаючи на те, що мій вибір був правильним, я неспроможний втілити його в життя. Те ж саме відчував апостол Павло. Навіть він, зі своїм інтелектом і неабиякими особистими якостями, виявив внутрішню слабкість. Павло знав, яким був правильний вибір, і зробив його, але не зміг здійснити те, що вибрав. Про це він говорить у сьомому розділі Послання

до римлян. І серед висловів про своє душевне сум'яття він помістив такі слова: «Адже знаю, що не живе в мені, тобто в моєму тілі, добро: бажання є в мені, але щоб виконувати це добро, того не знаходжу» (Римл. 7:18).

Вирішивши чинити правильно, дотримуватися Божих Заповідей і бути слухняним Господу, я зробив правильний вибір. Однак якщо я намагаюся боротися з гріхом і дияволом самотужки, то ніколи не досягну успіху. Проблема гріха – це проблема внутрішнього ества людини, але навіть сильна особистість може контролювати тільки свої зовнішні вчинки.

Аби правильно розуміти, як використовувати волю (тобто свободу вибору) і силу волі (тобто силу чинити згідно з вибором), нам необхідно знати про роль людських зусиль у християнському житті. Бог ніколи не обіцяв замінити нас у нашому пошу-

ку Бога. Він ніколи не обіцяв замість нас вивчати Біблію, благовістити або молитися. Однак Господь обіцяв боротися разом з нами проти сатани (див. Римл. 8:37). І коли ми спрямуємо наші зусилля на те, щоб пізнавати Його, Він подарує нам перемогу.

ІСУС ЗАКЛИКАЄ НАС ІТИ ЗА НИМ

Ісус не закликає нас іти за Ним, щоб потім покинути. Якщо ми підкоряємо своє життя служінню Христу, то ніколи не потрапимо в обставини, не передбачені Ним заздалегідь. У якій би ситуації ми не опинилися, у нас

є Пастир, Котрий вказує нам шлях. Якими б не були наші труднощі, у нас є Порадник. Якими б не були наші сум і самотність, якою б важкою не була втрата близьких і рідних, поруч із нами завжди співчутливий Друг. Якщо через своє

незнання ми допускаємо помилки, Христос не залишить нас. Він говорить: «Я є дорога, і правда, і життя!» (Івана 14:6). «Бо визволить він бідаря, що голосить, та вбогого, що не має собі допомоги!» (Псал. 72:12).

Продовження. Навіщо приходити на богослужіння?

хай перебуває у вас щедро, в усякій мудрості» (Кол. 3:16). У новозавітні часи центр богослужіння змістився від жертовника до кафедри. Головним елементом стала проповідь, чого не було в старозавітні часи. При цьому важливо не те, наскільки проповідь гарна, красномовна, хто проповідує, а важливе Слово, передане з мудрістю.

У чому суть нашого перебування в храмі й слухання проповіді? Звичайно, ми таким чином отримуємо нові знання, однак у наш час високих технологій в Інтернеті можна знайти будь-яку богословську книгу, проповідь, відповіді на багато запитань. Християни ранньої Церкви читали сувої Старого Завіту, послання апостолів, описи життя Христа не тільки для того, щоб пізнавати щось нове, але щоб наслідувати Ісуса та Його вірних послідовників. Вони хотіли дізнатися, як відображати Господа своїм життям. Послання апостолів наповнені практичними порадами й закликами: «любіть один одного», «носіть тягарі один одного», «моліться один за одного» (1 Петра 1:22; Гал. 6:2; Якова 5:16). Богослужіння допомагає нам зрозуміти, що ще ми можемо зробити для Господа і що повинні змінити в собі. Слово Боже читається для того, щоб ми могли покращити своє життя, а не заради моралей. У притчі про сіяча й насіння з Нагорної проповіді Ісуса є такі слова: «Отже, кожний, хто слухає ці Мої слова та виконує їх, буде подібний до чоловіка розумного, що збудував свій дім на скелі» (Матв. 7:24). У цьому – мотив нашого приходу до церкви: слухати благовісника, який передає вістку від Самого Бога, щоб потім втілювати почуте в життя.

Цінність богослужіння – ще й у тому, що ми не тільки можемо слухати проповідь, а й отримувати особливі духовні благословення через спів гімнів: «...Навчайте і застерігайте самі себе, з вдячністю співаючи Богові у своїх серцях псалми, прославлення, духовні пісні» (Кол. 3:16). Псалми, що звучать у храмі, повинні іти від серця бути частиною поклоніння, а не формою. Тільки тоді ми зможемо відчувати радість і

щастя від перебування з Господом. Ми також можемо виразити перед Богом свої почуття, об'єднавшись у хвалі Йому, як написано: «...І я в Його скинії буду приносити жертви при відзвуках сурм, і я буду співати та грати Господеві!» (Псал. 26:6). Чим більше ми прославляємо Господа, тим ближче Він до нас. У своїх молитвах ми приділяємо багато уваги проханням, але мало прославлення. А псалмист каже: «Сльоза моя стала для мене поживою вдень та вночі, коли кажуть мені цілий день: "Де твій Бог?" Як про це пригадаю, то душу свою виливаю, як я в многолюдді ходив, і водив їх до Божого дому, із голосом співу й подяки святкового натовпу» (Псал. 42:4, 5). Під час прославлення Господа віра Давида зміцнювалася.

Коли ми приходимо в храм, то отримуємо дорожочинну можливість послужити Господу й один одному. У старозавітні часи левити, що виконували різні повсякденні обов'язки за стінами храму, бачили в цьому прекрасну можливість послужити Богові. У наш час диякони, пресвітери, учителі Суботньої школи, музиканти – усі, хто приходить у Дім молитви для служіння, відчують радість від того, що можуть не тільки бути глядачами, а й звершувати разом з Богом велику справу. Пригадайте євангельську історію про Анну, яка день і ніч проводила в стінах храму в пості та молитві.

Невід'ємна частина богослужіння – це братнє спілкування. У світі, де рідко можна зустріти людину, що розуміє й підтримує нас у духовних пошуках, важливо знаходити й дарувати таку підтримку своїм одновірцям. Тому, приходячи на богослужіння, ми знаходимо більше благословень, ніж залишаючись вдома. Наша щоденна потреба – це спілкування. Перші християни кожен день збиралися разом у храмі та вдома, проводячи час у переломленні хліба, братньому спілкуванні й молитві.

Наше перебування в церкві цінне для нас і тим, що тут ми можемо переживати покаяння. У Біблії записані слова Господа, звернені до огрубілого серцем Божого народу,

який відступив від істини: «Зберіте народ, оголошіть святі збори, старців згромадьте, позбирайте дітей та грудних немовлят, нехай вийде з кімнати своєї також молодий, молода ж з-під свого накриття! Між притвором і жертівником нехай плачуть священики, слуги Господні, хай молять вони: Змилуйся, Господи, над народом Своїм, і не видай на ганьбу спадку Свого, щоб над ним панували погани. Нащо будуть казати між народами: Де їхній Бог? І заздрісним стане Господь за Свій Край, і змилюється над народом Своїм» (Йоїла 2:16-18). Кожний із нас, наші рідні й друзі – усі ми потребуємо досвідів покаяння й відновлення. Тому так важливо приходити до церкви й приводити туди інших. Тут Дух Святий впливає на наші серця. Пророк Ісаїя, побачивши Господа, Котрий сидить у храмі, спочатку вигукує: «Горе мені, бо я занепащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!» (Ісаї 6:5), але потім, переживши досвід покаяння й очищення, говорить: «Ось я, – пошли Ти мене» (в. 8). Це слова людини, що зажадала бути з Богом. А з яким запитанням ми виходимо після богослужіння з наших Домів молитви?

Богослужіння – це й час зцілення. У Євангелії описано, як Ісус зціляв людей не тільки в їхніх будинках і на вулицях, але й у синагозі чи в храмі (див. Матв. 4:23). У церкві людина може знайти мир для душі й зцілення для тіла.

І найважливіше – на богослужіннях присутній Ісус: «Бо де двоє або троє зберуться в ім'я Моє, там і Я серед них!» (Матв. 18:20).

Щоб змінити своє ставлення до богослужіння, важливо усвідомити той факт, що місце, де збираються віруючі, – святе, адже тут присутній Сам Господь. Необхідно «зняти взуття», як це зробив Мойсей біля палаючого куща, залишити за стінами Дому молитви всю метушню, дозволити Господу очистити серце і йти на зустріч з Ним. Тоді Ісус творить чудеса, зціляючи і наш дух, і тіло, зміцнюючи нас у вірі й наповнюючи наші серця Святим Духом.

*А я говорю,
говорю, говорю...*

*А я говорю, говорю, говорю –
А Богу и слова-то вставити негде.
И я говорю, говорю, говорю...
Но важно мне лишь умножение снеди.*

*И я все считаю хлеба и рыб,
И мир впервые со мной солидарен.
И мы говорим, говорим, говорим –
Мы в этом веке в особом ударе.*

*И все наши стоны, что небо молчит,
И даже молитвы все наши –
без толку,
Без толку мы пишем,
без толку кричим:
Ведь, чтобы услышать,
нам нужно умолкнуть.*

Женя Шабаетова

Ефективне мовчання

Віра Касевич

*«Час мовчати і час
говорити» (Екл. 3:7), –
говорить Божа мудрість.*

годинника, або спів птахів рано-вранці, або шум цвіркунів пізнього вечора. Це не загублений час. Це час, якого ми всі потребуємо. Це час, проведений наодинці із самим собою і наодинці з Тим, Чия присутність заспокоює й надихає краще за будь-кого.

У наш вік метушні й величезної зайнятості, коли ми летимо на роботу, з роботи,

у церкву на служіння й зі служіння додому, до своїх повсякденних турбот, оплат, плити, часто бракує часу, щоб зупинитися й ефективно помовчати.

Іноді під час ефективного мовчання можна почути не тільки стукіт власного серця, але й стукіт сердець людей навколо себе, а найголовніше – стукіт Божого серця. І тоді стає зрозумілим зміст книги Еклезіяста, у якій мудрець стверджує, що метушня поглинає всіх: несправедливих і праведних! Життя може пролетіти, можна бути поруч з Богом і з людьми, але так і не почути стукіт їхніх сердець, тому що цей стукіт чути тільки в тиші.

Божої мудрості потрібно навчатися, вона не дається нам з народження. На це потрібен час. Саме тому іноді мудро просто мовчати. Промовчати й дати можливість сказати Богові. А коли Він говорить, це надихає, дає бажання рухатися вперед і вірити.

«О, коли б ви насправді мовчали, то вам це за мудрість було б!» (Йова 13:5). У важкий час необов'язково кричати наліво й направо свою думку. Ситуація й так напружена. Та й не знаємо ми всього – ні того, що відбувається на землі, а тим більше того, що відбувається на небі.

Ми не повинні недооцінювати часу тиші, що інколи здається гнітючою. Це ніби слухати цокання

Учіться стримувати себе

Вісті для молоді,
с. 136

Мовчання має дивовижну силу. Коли хтось звертається до вас дратівливо, не поспішайте відповідати так само. Слова, сказані у відповідь розгніваній людині, зазвичай діють, наче батіг, збільшуючи її лютю. Проте гнів, на який відповідають мовчанням, швидко вщухає. Нехай кожний християнин стежить за своїми вустами, твердо вирішивши не промовляти різких і образливих слів. Якщо він навчиться керувати своїм язиком, то буде йти від перемоги до перемоги у кожному випробуванні, у якому перевіряється його терпіння.

Людина не здатна керувати собою, але з Христом вона може на-

вчитися самовладання. Сила Ісуса допоможе їй покорити свої думки й слова волі Божій. Релігія Христа підкоряє наші почуття, контролює розум й утримує наш язик від необдуманих слів. Під її впливом неврівноважений характер упокорюється, і в наше серце приходить мир і спокій.

Покладайте надію на Того, Хто має всю владу на небі й на землі. Хоча ви часто втрачаєте терпіння і спокій духу, але не впадайте у розпач і не припиняйте боротьбу. Вирішіть знову, цього разу наважтеся більш

твердо, зберігати терпіння за найнесприятливіших обставин. І ніколи не відводьте очей від Ісуса, Котрий є для всіх нас чудовим прикладом самовладання (Рев'ю енд Геральд, 31 жовтня 1907 р.).

До чого призводять плітки?

Плітки не сприяють налагодженню справжніх і тривалих відносин між людьми. Ким би ви не були, якщо ви не навчитеся стримувати свого «внутрішнього критика», то рано чи пізно отримаєте репутацію ненадійної людини.

Той, хто переносить плітки, навряд чи може розраховувати на те, що хто-небудь в майбутньому поділиться з ним таємними думками й почуттями. Чому? Усе просто. Рано чи пізно люди починають розуміти, що той, хто пліткує про всіх, пліткує і про них.

ПЛІТКИ ОГОВОРЮЮТЬ КОМПЛЕКСИ

Плітки, чи то новини всесвітнього масштабу, чи маленька таємниця в дружньому колі, оголюють невпевненість і комплекси тих, хто їх розпускає. Хтось якось сказав: «Коли ми за чиеюсь спиною висловлюємо критичні зауваження, то прагнемо відчути силу, тому що насправді відчуваємо себе слабкими, нікчемними й недостатньо сміливими, щоб бути прямолінійними».

Усвідомлюємо ми це чи ні, кожний із нас бореться з власними комплексами й невпевненістю. І плітки – це лише ще одна маска, яку ми приміряємо, адже хочемо відчути себе вагомішими, ніж ми є насправді. Розпускання чуток свідчить про емоційну незрілість.

Без сумніву, упокорення свого «внутрішнього критика» – завдання, що вимагає часу й посвячення.

Хронічне обговорення чуток свідчить про небажання людини емоційно дорослішати. Вона, як і всі ми, потребує емоційного відпочинку, але не знайшла «кращого» способу «випустити пару».

ПЛІТКИ ЗАВЖДИ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Деякі називають це біблійним правилом: «Що посієш, те й пожнеш» (див. Гал. 6.7). Те, що ми сі-

ємо, рано чи пізно повернеться до нас урожаєм. Ісус розумів принципи існування суспільства, тому говорив: «Бо яким судом судите, таким будуть судити і вас; і якою мірою міряєте, такою буде відміряно і вам» (Матв. 7:2).

Коли ви кого-небудь засуджуєте за принципи або вчинки, то робите це на свій страх і ризик.

ПЛІТКИ ОБМАНЮЮТЬ ВАС

Наш розум завжди намагається зіставити зовнішній світ із внутрішнім. І оскільки чутки спотворюють внутрішній світ людини, побачити ті негативні речі, про які вам розповіли, буде дуже легко, незалежно від того, існують вони насправді чи ні.

Отже, плітки не сприяють хорошому життю. І хоча є чимало альтернатив обговоренню пліток, особливо ефективною зброєю проти «внутрішнього критика» вважається звичка «бути захисником».

Це звичка втримуватися від осуду людини, яка, на вашу думку, робить неправильно, погано або недостатньо добре, і шукати те, за що її можна цінувати й поважати.

Спробуйте! Наступні 24 години щоразу, коли вам хочеться подумати або сказати про когось щось негативне, розверніть хід своїх думок. Знайдіть один аргумент, який ви могли б висловити на захист цієї людини, і тримайтеся за нього. І ви здивуєтеся, як легко маленький штурвал розверне величезний корабель. Нехай Бог буде вашим помічником!

О сие слова

*Отец и сын шагали по дороге,
И сын рассказывал истории отцу,
Рассказом так увлекся, что в итоге
Сказал неправду, свойственную юнцу.*

*Отец же, где неправда, догадался,
И сыну, подойдя к мосту, сказал:
«Волшебный мост тебе не попадался?
Провалится здесь каждый, кто соврал».*

*Сын испугался этого и сразу
Сознался, где в истории солгал...
Отец же вдруг упал, как по заказу,
И долго сын потом его спасал.*

*Когда для них опасность миновала,
Отец сказал: «Прости, что обманул:
Мостов волшебных жизнь вовек
не знала,
Я правду твою так узнать дерзнул».*

*Слова, порою сказанные нами,
И не к таким последствиям ведут.
О люди, дорожите же словами –
И беды многие тогда вас обойдут!*

Константин Баженов

Мрія, що здійснилася

15 років

фото Олєг Василенко,
Юрій Патраш

Про християнську освіту мріяли дідусі та батьки сучасних віруючих людей. Здійснили ж цю мрію старші й молодші покоління адвентистів в Україні. А 21–22 листопада вищий навчальний заклад, заснований у 1999 році адвентистами, відсвяткував 15-річний ювілей. УГІ, розташований в м. Бучі Київської області, став першим християнським вишем на території СНД, що отримав державну акредитацію.

На свято приїхали гості з різних куточків України, а також із сусідніх країн. У центрі уваги були і перший ректор УГІ та його наступники, і члени опікунської ради інституту, що засновувала заклад, і нинішньої, що дбає про його сучасний розвиток, і викладачі, випускники, студенти. Привітали УГІ з 15-річчям представники місцевої влади в особі Лариси Матюшенко, заступника бучанського міського голови із соціально-гуманітарних питань, а також представники Асоціації навчальних закладів приватної форми власності в особі виконавчого директора Олега Зінченка.

Святкова церемонія розпочалася в п'ятницю. Музичні номери, представлені інститутом, а також гостями з Білорусі, викликали надзвичайні емоції.

Василь Костюк, президент Українського адвентистського центру вищої освіти (таку назву тепер має заклад), подякував усім, завдяки кому він створений і ось уже півтора десяти-

ліття успішно функціонує, а передусім Богові за Його благословення. Голова опікунської ради вишу Віктор Алексеєнко також подякував усім, хто посвячено вкладає сили, енергію, знання у виховання сучасної молоді за духовними принципами.

Приємною несподіванкою стали нагороди від Асоціації навчальних закладів приватної форми власності. Студенти-відмінники були нагороджені почесними грамотами та подарунками. Заступник бучанського міського голови із соціально-гуманітарних питань відзначила студентів, які брали активну участь у життєдіяльності міста, і нагородила грамотами та подарунками.

Усі присутні на святі могли пригадати історію УГІ, переглянувши відеоролик, у якому документально відображене минуле інституту, те, з чого починали його засновники. Студенти з цікавістю розглядали світлини, на яких відтворені незнайомі для них місця, адже за 15 років багато чого змінилося.

Щиро зустріли на сцені Анатолія Жаловагу – першого ректора УГІ. Він розповів про непростий шлях, який засновникам закладу довелося здолати для того, щоб інститут був для студентів комфортним місцем для навчання та розвитку.

Субота була насичена духовними настановами та свідоцтвами справжньої віри. Особливо теплим і щирим було служіння подяки Богові за те, що Він довів до цього часу. Адже без Нього, як підкреслив секретар Євро-Азійського дивізіону Володимир Крупський, цей навчальний і духовний заклад просто не існував би.

Увечері був чудовий святковий концерт, у якому взяли участь студенти і викладачі УГІ та гості з Білорусі. Це було ще одним підтвердженням безмежності людських талантів і можливостей тих, хто черпає їх від Творця.

...Мрія наших дідусів і бабусь, підкріплена вірою батьків, стала реальністю і живе ось уже 15 років. А в сьогоdnішнього керівництва і викладачів УАЦВО – нові плани. Нехай все більше і більше молодих людей отримують і якісну освіту, і Божі благословення!

ADRA

допомагає переселенцям

Оксана Лівшун
Фото Володимира Романішина

Джилл Байден, друга леді США, мала зустріч з переселенцями зі сходу України в офісі Адвентистського агентства допомоги та розвитку в Києві.

У День гідності та свободи, 21 листопада, у Києві під час офіційного візиту віце-президента США Джозефа Байдена його дружина доктор Джилл Байден відвідала Центр підтримки сім'ї та дітей Адвентистського агентства допомоги та розвитку (ADRA) в Україні, де мала зустріч з переселенцями зі сходу країни.

На зустрічі з доктором Байден були присутні представники міжнародних гуманітарних організацій, з якими співпрацює ADRA в Україні: директор Регіональної місії агентства США з міжнародного розвитку (USAID) в Україні Джед Бартон, координатор системи ООН в Україні та постійний представник ПРООН в Україні Ніл Воркер та інші.

Доктор Байден подякувала присутнім за те, що вони турбуються й надають необхідну допомогу тим, кому вона зараз потрібна.

Сім'я переселенців, з якою зустрілася Джилл Байден, – Світлана та Олег з Донецька, а також їхні діти – уже чотири місяці проживає на території Центру підтримки сім'ї та дітей. Джилл поцікавилася в подружжя, хто їм допоміг, як вони знайшли це приміщення та які в них плани на майбутнє. Переселенці розповіли про своє життя на колишньому місці: Світлана працювала викладачем психології в Донецькому національному технічному університеті, а також, маючи ще й консерваторську освіту, займалася з музикально обдарованими дітьми, викладала в музичному училищі. Її чоловік Олег займався меблевим бізнесом. За словами цих людей, Адвентистська церква допомогла їм влаштуватися в Києві та реалізовувати свій творчий потенціал. Зараз Світлана викладає музику як репетитор, а робота Олега пов'язана з меблями. Їхні діти ходять до школи. Подружжя

організовує благодійні концерти, зокрема для переселенців.

Зараз у Центрі підтримки сім'ї та дітей одночасно перебуває п'ятеро сімей. Загалом Центр здатен прийняти до 20 сімей. За останні півроку він надав притулок терміном від 1 дня до 4 місяців та допомогу в подальшому поселенні близько 400 сім'ям.

Коли доктор Байден спілкувалася зі Світланю, Олегом та їхніми дітьми, в актовій залі Центру представники міжнародних гуманітарних організацій поділилися інформацією з громадськістю щодо діяльності цих благодійних агентств через військові дії на сході України.

USAID оголосила про свій внесок у сумі 3 мільйонів доларів США до Всесвітньої продовольчої програми (ВПП) ООН з метою проведення термінових заходів в Україні, аби забезпечити допомогу 120 тис. громадян, які потерпають від військового конфлікту.

Джонатан Даффі, президент ADRA, презентував роботу агентства в 130 регіональних представництвах у різних країнах світу, яка є успішною завдяки невтомній праці штату з 5 000 працівників та 15 000 волонтерів. За час діяльності ADRA (30 років) 21,7 млн осіб відчули результативність роботи агентства у сфері продовольчого забезпечення, медицини, водопостачання, мікрофінансування. Він зазначив, що хоча його і «вважає відкритість пересічних українців і їхнє бажання допомоги своїм співвітчизникам, та наслідки гуманітарної кризи переважають власні ресурси, тому, на жаль, в українського агентства попереду ще багато роботи».

Сьогодні в Україні мешкає понад 440 тис. внутрішньо переміщених

осіб, з них 120 тис. осіб – внутрішні переселенці, ті, хто повертається до своїх домів, а також мешканці територіальних громад у зоні конфлікту; 490 тис. осіб виїхали до сусідніх країн.

Спільними зусиллями Церкви адвентистів сьомого дня, ADRA та телеканала «Надія» організовано благодійний проект «Східний ангел» для допомоги постраждалим від збройного конфлікту. На сьогодні в рамках цього проекту українці зібрали 505 103 гривні фінансової допомоги. Також зібрано й доставлено 200 тонн гуманітарного вантажу – це продукти харчування, одяг, засоби гігієни, предмети першої необхідності, медикаменти. Організовано 13 волонтерських будівельних бригад з мешканців західної України та інших територій, які власним коштом відбудовують соціально важливі будівлі – школи, лікарні тощо.

Передплата - 2015

Дорогі брати й сестри!

У зв'язку зі значним подорожчанням паперу видавництво «Джерело життя» змушене змінити суму пожертвувань на періодичні видання 2015 р.

1. **«Вічний Скарб»** (рос., укр. мова) – щомісячна місіонерська газета. Добровільне приношення – 1,25 грн.
2. **«Моя здоровая семья»** (російсько-український варіант) – щомісячна медико-місіонерська газета. Добровільне приношення – 3 грн.
3. **«Флешка»** (російсько-український варіант з 2015 р.) – раз на два місяці, молодіжна християнська газета. Добровільне приношення – 3,50 грн.
4. **«Скарбничка»** (російсько-український варіант) – щомісячна дитяча газета. Добровільне приношення – 2 грн.
5. **«Ознаки часу»** (російсько-український варіант з 2015 р.) – раз на квартал, суспільно-релігійний журнал. Добровільне приношення – 10 грн.
6. **«Дружболандия»** (рос. мова) – щомісячний дитячий журнал. Добровільне приношення – 9 грн.
7. **«Адвентистський вісник»** (російсько-український варіант з 2015 р.) – внутрішньо-церковна газета. Добровільне приношення – 1,25 грн.

Якщо вартість буде суттєво змінюватися, то й пожертвування на періодичні видання зміняться у відсотковому співвідношенні. Видавництво надасть цю інформацію завчасно.

Дорогі читачі! Сподіваємося, що, незважаючи на вимушене підвищення цін, вістка нашого Господа через друковані видання досягатиме страждених душ у цей останній час.

ПЕРЕДПЛАТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ЧЕРЕЗ МІСЦЕВІ ГРОМАДИ І КОНФЕРЕНЦІЇ

ТАЛОН ЗАМОВЛЕННЯ

ВІДРИВНИЙ ТАЛОН

(залишається в передплатника)
прізвище, ім'я, по батькові

передплата - 2015

лінія відрізу

ПЕРЕДПЛАТА - 2015

Прізвище, ім'я, по батькові абонента чи експедитора

Адреса _____

1. Журнал «Ознаки часу» 40 грн. на рік (4 номери)

2. Газета «Адвентистський вісник» 15 грн. на рік (12 ном.)

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва «Джерело життя» **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексеєнко, Л. Волощук, Д. Вертило**
Над номером працювали: **Т. Романко, Л. Шаповал, Г. Борисовська**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.